

Први пут после напуштања Матињона, француски деголиста, бивши министар спољних послова, министар полиције и премијер Доминик де Вилпен вратио се у Скупштину где су га његове присталице позвале да говори о недавном НАТО „аншлусу“ Француске. Вилпенов чувени говор 14. фебруара 2003. године у Уједињеним нацијама и осуда варварства у Месопотамији солидарисали су прво Немачку и Белгију, а затим и читаву Европу против рата у Ираку, повративши славу деголистичке Француске и њеног европског лука. Вилпен је већ тада демистификовао вештачку „борбу против тероризма“.

Када је Западно Римско царство схватило да је Вилпен (после Ширака) човек на кога са одобравајућим очима гледа Москва, прилично се ускомешало. Погрешно је мишљење да се деголизам борио само за војну и политичку независност Француске. Деголистичка порука неуласка у НАТО војни савез, у коме је понеки „генерални секретар“ могао да буде Европљанин, али је војна команда увек и обавезно била америчка, угравирана је у једну много ширу слику света и значила је много више. У ствари, порука деголистичке политике била је: Француска верује у мултиполарни свет и у велику Европу са Русијом. Дакле, Француска неће улазити ни у један савез против Русије, односно ни у један савез у коме није и Русија.

Чим је Вилпен идентификован као аутентични деголиста, администрација Џорџа Буша извадила је из шешира дуго припреманог Минхаузена који је стасавао уз Френка Визнера старијег – Николу Нађ Боча Саркозија, човека за кога се јасно види „да не воли Француску“, како каже Парижанка Дајана Џонстон. Тај козер и самозванац не верује у суштини ни у шта. Издао је Кловиса, Капете, Свету Јованку, Кому, Револуцију, мај '68. Издао је све да би узвисио себе. Одмах након Вилпеновог одбијања да у Ирак пошаље француске трупе, он се у име не зна се уопште кога Америци јавно извинио због овог француског става.

Саркози је данас Француску вратио у НАТО пакт упркос противљењу 90 одсто Француза. Вратио је државу у војни део НАТО уговора као заштићени кријумчар дроге кога нико не сме да ухапси. Парламент му је послужио да укине последњу тековину демократије уопште, а деголизма посебно – народни референдум. Осим малог слоја угојених чиновника и њихових конкубина запослених у провашигтонским медијима, Французи су ужаснути пред мишљу да Француска дефинитивно губи епитет слободне земље и да њоме тренутно управља атлантистичка инквизиција састављена од прерушених „либералних“ Торквемадиних доушника.

На шездесету годишњицу НАТО савеза маљчик Саркози поклања НАТО историјску Француску коју његови преци нису стварали. Понизност провинцијских везира и малтретирање светске раје обележили су 3. и 4. април у Стразбуру. Стразбур је тих дана био „забрањени град“, људи нису смели да изађу без пропуснице, а у једном тренутку нису смели да изађу чак ни из својих кућа, као да су управо они највећи непријатељ НАТО војне алијансе. Саобраћај је прекинут, све је стало због рођендана НАТО савеза. Саркози је међу првима дотрчао да султану баци под ноге украдени поклон: француски народ и француску земљу.

Међутим, Спинозин бог у природи увек се постара да злу супротстави добро. Демонстранти су упркос забрани изласка из кућа пробали све кордоне. Ни двадесет четири хиљаде француско-немачких полицајаца није успело да заустави реку људи. Демонстранти нису заборавили питање које је још давне 1954. године поставио генерал Де Гол: чему уопште даље служи НАТО савез? Горео је и један хотел у Стразбуру, као симбол НАТО пожара у свету. Историчар Доминик де Вилпен, старогрчки и европски дух, човек који одлично познаје историју капесијанске и републиканске отаџбине, поборник велике Европе са Русијом, савршени беседник, синтеза Монтескијеа, Додеа и Валерија, сведочио је поново, у свету новог ништавила, да је деголизам упркос свему жив.

Присталице јединог правог Саркозијевог противкандидата организовале су прошле недеље Вилпенев контранапад у Сенату. Вилпен није заборавио ни нас Србе, у једном тренутку саборце. Његову књигу *Крик што тера зле духове* превели смо пре неколико година на српски језик. Тако ми је и сад стигао његов позив да присуствујем увертири мултиполарног обрачуна са глобалистичком самовољом.

И док наша збуњена телевизија у Београду ових дана даје репортаже о француским НАТО прокураторима који на лошем енглеском језику (јер их је срамота да говоре француски) буцмастих образа и жваћући жваке тврде да је НАТО баш „о-кеј“, нико ни не зна да постоји једна лепша, поштенија и усправнија земља. Међутим, руски медији о овој правој Француској увелико пишу. Пре неколико дана у сали „Виктор Иго“ гурали су се сви Вилпенови пријатељи – посланици, Шираков естаблишмент, као и многобројни левичари. Треба почети поређењем једног посланика: „Вилпен је човек који жели да помири Французе и зато говори о социјалној правди, док Саркози говори само о фискалној правди.“ Доминик де Вилпен поновио је тог дана своју беседу из Уједињених нација. Видело се да је подршка коју он има огромна, и да треба само да објави своју кандидатуру. Као сваки племенити човек, Вилпен се дуго ломио око уласка у најпрљавији део политике. Вредни људи, за разлику од баналних креатура, дуго преиспитују своје поступке. Преломиће све то за њега овога пута судбина. Она је већ учинила своје. Уместо да седи у затвору, како је то био лукаво пројектовао супарник

Саркози, измисливши оптужбу против њега и сместивши му да га месецима саслушава Санхендрион, Вилпен је из свег тог замешатељства изашао невин и чист и данас поново проповеда на највишем месту. Ушао је у Палату Бурбон леп, достојанствен и усправан, као и отаџбина која га је дочекала. Њега Француска једноставно воли, јер он Француску, као средњовековни ритер, подсећа на то да она још увек постоји и да ће неко морати да је ослободи.

С ироничним освртом на Саркозија и његово гурање да се на рођендану НАТО пакта слика што ближе Обама, Вилпен је говор садашњег председника оквалификовао као хвалисав и смешан, а њега као нервозног, конфузног и провокатора, који земљом влада сам са још неколико пријатеља. „Саркози прво трчи у крило НАТО, а онда тобоже прети G20 одсуством Француске. Јасно је да ће он бити присутан, и то од предјела до десерта“, закључио је иронично Вилпен. „Напуштање велике политике деголизма и улазак у ратоборни атлантизам за Француску је грех. Наша земља је данас у опасности, а Французи ће судити“, завршио је мускетарски, упутивши овог пута Саркозију сасвим јасан позив на двобој.

На помен Србије и Југославије, Вилпен одговара противећи се бомбардовању било које земље света. „Гласаћемо за вас!“ рекли су студенти који су ушли у Скупштину. Остало је још само да Вилпен формално објави улазак у председничку борбу. Ако то учини, биће то његова победа већ данас, будући да је садашњи шеф државе и прогуран на изборима управо због Вилпеновог уздржавања.

Вилпен је говор завршио у духу онога због чега су Француску некада поштовали сви људи света. Биле су то речи новог Д'Артањана: „Ја се не борим против некога, него се борим за Француску. Једна ствар потпуно је сигурна. Никада и нико неће моћи да ми отме љубав коју носим према мојој земљи.“ Посебно не нека лилипутанска протува атлантизма, диктатуре профитаријата и пропалог спекулативног капитала – одзвањало је у главама бројних духова који су се тога дана солидарно сабили у палати Бурбон.

Бивши премијер и једини прави супарник Николи Саркозију најавио је, најзад, у сали „Виктор Иго“ свој политички повратак. Све док овај витез и Орлеанкин саборац не узјаше свог коња цео француски народ личиће на Игоове „Јаднике“.